

τοῦτο ἦν συμβολικόν. καὶ ἐχρησίμευεν, ἵνα παραστήσῃ διαφόρους μυθικὰς ἰδέας περὶ τῶν ἰδιοτήτων καὶ δυνάμεων τοῦ Θεοῦ ἐκείνου· ἀλλὰ τὰ σύμβολα ταῦτα καὶ τὰ μυστήρια μόνον οἱ ἱερεῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐγίνωσκον, διὰ τοὺς λοιποὺς ἦσαν πάντοτε αἰνίγματα. Τὰ δύο ταῦτα αἷτια—ἡ ὑπὸ τῶν ἱερέων διὰ συμβόλων ἐπισκότησις τῆς ἀπλῆς θρησκείας ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἔλλειψις πάσης ἀτομικῆς πρωτοβουλίας καὶ ἡ ἀπέχθεια πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς, ἧτις ἐπέφερε παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τὴν μονοτονίαν ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἧτις χαρακτηρίζει σήμερον ἰδίως τοὺς Σίνας—τὰ δύο ταῦτα πράγματα λέγομεν ἐμπόδισαν τὴν χώραν τῶν Φαραῶ τοῦ νὰ μεγαλουργήσῃ, ὥς ἡ Ἑλλάς, μολοντί ὁ πολιτισμός της ἦν πολὺ ἀρχαιότερος.

Ἐν τῇ τρίτῃ αἰθούσῃ ἐξέθικεν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία τὰ ἀγγεῖα ὅσα ἀπὸ ἐτῶν ἐργαζομένη ἡ αὐτὴ ἀνέσκαψεν ἢ δι' ἀγορᾶς ἀπέκτησεν. Ὀλόκληρος ὁ ἑλλ. βίος καὶ ἡ ἑλλην. ἱστορία ἐμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ. Ἀπαντα τὰ ἀγγεῖα φέρουσι παραστάσεις τῶν σπουδαιότερων μύθων καὶ τῶν σπουδαιότερων πράξεων τοῦ κοινοῦ βίου· γάμοι καὶ προθέσεις νεκρῶν, συμπόσια ἀνδρῶν καὶ παίγνια μικρῶν παιδίων, ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν ἀγώνων ἐν τοῖς γυμνασίοις, ἵπποδρομια καὶ ἄρματοδρομιαί—πάντων τούτων εὐρίσκονται εἰκονογραφίαι ζωηρόταται καὶ ἀκριβέσταται, πολλάκις δὲ καὶ καλλιτεχνικώταται.

Ἰπ' αὐτὴν—τὴν καλλιτεχνικὴν—ἐποψὶν ἐξαίρομεν ἰδίως τὰς πολυχρῶμους λευκὰς λιγύθους, αἵτινες πεπληρωμέναι μύρων κατετίθεντο εἰς τοὺς τάφους μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκ τούτου καὶ αἱ παραστάσεις αὐτῶν εἶνε πᾶσαι νεκρικαί· συνήθως βλέπει τι· στήλην νεκρικὴν, πρὸς ἣν ἔρχονται οἱ συγγενεῖς φέροντες μύρα ἐν λιγύθοις, στεφάνους καὶ ταινίας· πολλάκις δὲ κάθηται καὶ ὁ νεκρὸς παρὰ τὴν στήλην. Τὰ καλλιτεχνήματα ταῦτα εἶνε προϊόντα τῆς καλλίστης ἐποχῆς τῶν Ἀθηνῶν (420—350 περίπου πρ. Χρ.), καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν ζωγραφίαι διὰ τὴν λεπτότητα τῶν γραμμῶν, τὸ εὐγενὲς τῆς στάσεως καὶ πρὸ πάντων διὰ τὸ μελαγχολικὸν τῆς ἐκφράσεως ὑπενθυμίζουσιν ἔργα ζωγραφικῆς ὁλως νεώτερα. Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ἰδιαζόντως εἰς τοῦτο, διότι ὡς γνωστὸν (εἰς ὅσους εἶνε γνωστὸν), πολλοὶ δοξάζουσιν, ὅτι οἱ μὲν Ἕλληνες εὗρον καὶ ἐξέφρασαν τὸν τέλειον τύπον τοῦ κάλλους, τὸ βαθὺ αἰσθημα ὅμως καὶ ὁ ἀληθὴς πόνος τῆς ψυχῆς εἶνε χριστιανο-γερμανικά.

ὑπὸ ἱστορικὴν ἐποψὶν ἡ συλλογὴ τῶν ἀγγείων εἶνε ἐπίσης σπουδαία. Ἀπαντα τὰ κέντρα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀντιπροσωπεύονται κατὰ τὴν χρονολογικὴν τάξιν τῶν καὶ πρῶτον ἔρχονται αἱ νῆσοι μετὰξὺ Ἀσίας καὶ Πελοποννήσου καὶ τινες παράλαιοι χώραι τῆς Στερεᾶς, αἵτινες παρῶν τὰ ἀρχαιότερα ἀγγεῖα—σύγχρονα καὶ ὀλίγον νεώτερα τῶν Μυκηναίων. Ταῦτα διαδέχονται τὰ Κορινθιακὰ τῆς ἐποχῆς περίπου τῶν Κυψελιδῶν, ὅτε ἡ Κόρινθος εὐρίσκειτο ἐν τῇ ἀκμῇ της· ἀπὸ δὲ τῶν Πεισιστρατιδῶν περίπου ἀναφαίνονται τὰ ἰδίως Ἀττικὰ, ἅτινα ἐπὶ δύο σχεδὸν αἰῶνας κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν καὶ πλημμυροῦσι τὰς ἀγορὰς τῆς Ἰταλίας καὶ ἄλλων μερῶν. Ἀπὸ τοῦ Ἑπαμεινώνδου πάλιν ἄρχονται ἀγωνιζόμενα πρὸς τὰ ἄττικα τὰ βοιωτικά, ἕως οὗ μετὰ τῆς πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας παρήκμασεν ὁλοτελῶς καὶ αὕτη ἡ τέχνη. Βλέπετε πῶς πολιτικὴ ἱστορία καὶ ἱστορία τῶν ἀγγείων βαίνουνσι παραλλήλως, πολλάκις ἐξηγοῦμεν καὶ συμπληροῦμεν ἡ μία ὑπὸ τῆς ἄλλης.

Ἡ διαδοχὴ αὕτη τῶν διαφόρων ἑλληνικῶν χωρῶν ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ πολιτισμοῦ γίνεται καταφανὴς καὶ εἰς τοὺς μὴ ἀρχαιολογούντας, διότι ἡ ἐπιμελητεία τῶν μουσείων τῆς

Ἑταιρίας κατέταξε τὰ ἀγγεῖα (ὅσον ἦν τοῦτο δυνατόν) κατὰ χώρας, δελτία δὲ παρακείμενα δηλοῦσι τὰ νησιωτικὰ τὰ κορινθιακὰ κλπ. Καὶ παρ' ἐκάστω δὲ τῶν σπουδαιότερων ἀγγείων ἐτέθησαν ἄλλα δελτία ἐρμηνεύοντα τὰς παραστάσεις. Τὸ αὐτὸ ἐγένετο καὶ διὰ τὰ ἀγάλματα ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ συλλογῇ.

Ἐν τέλει προσθέτομεν ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ τῶν ἀγγείων ἐξετέθη καὶ πλήρης συλλογὴ πηλίνων λυχνιῶν, πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ διάφορα χρυσὰ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα, ὡς ἐνώτια, ψέλια, δακτύλιοι κλ. τὰ ὅποια αἱ κυραὶ πρὸ πάντων μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἴδωσι. Μεταξὺ αὐτῶν τὰ ὠραιότερα εἶναι δύο χρυσὰ ψέλια, φέροντα τὸ μὲν τῆς Φιλοτέρας, τὸ δὲ τῆς Ἀμυμένης.

Φιλάρχαιος

ΧΡΟΝΙΚΑ

Οἱ ἀνακηρυχθέντες σήμερον ὑποψήφιοι διὰ τὴν κενωθεῖσαν βουλευτικὴν θέσιν τῆς ἐπαρχίας μας εἰσὶν οἱ κύριοι Α. Σκουζές, Κ. Ἱεροκλῆς, Ρόκος Χοϊδᾶς.

Ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ καταστροφαὶ ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια. Τὸ Λαύριον ἐπαῖξε πρόσωπον Μεφιστοφελούς. Εὐτυχῶς μετὰξὺ τῶν ἀπολεσάντων ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ μεγάλοι. Μεσιταὶ τινες προπαρὰσκειάζουν σὸςιν πληρωμῶν. Τὸ Σάββατον, ποῦ εἶναι ἐκκαθάρισις, θὰ ἔχωμεν τὰ φοβερά ἀποκαλυπτήρια.

Τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν, ἀπέριψε τὴν ἔφρασιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν δημοτικὴν ἐκλογὴν τοῦ δήμου Κτημεντίων.

Ὁ ἐπαρχος Βώλου ἀπέκλεισεν ἀγγέλν βοῶν ὑπόπτων, πρερροχόμενων ἐκ Καρδίσης, ἐντὸς ἑλους Μπουρμπουλίθρας, ἀποκλείσας συγχρόνως ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μέρους καὶ ἑτέρους 27 ὡς συγχρωτισθέντας μετὰ τῶν πρώτων.

Συνελήφθησαν ἐν Ναυπάκτῳ οἱ φυγόποινοι Π. Παπακωνσταντίνου, Γ. Παπαγεωργακόπουλος, καὶ Ι. Σάκκος. Προσηλθεν δὲ εἰς τὸν Εἰσαγγελεᾶ Μεσολογγίου ὁ φυγόδικος Χ. Καρακωστόπουλος.

Ἐν Καλαμπάκῃ ὁ λογίας τοῦ πρώτου εὐζωνικοῦ τάγματος ἐξ ἀμελείας ἐφόνευσε τριετὲς κοράσιον τοῦ Κ. Βασιλείου· ὁ λογίας ἐφυλακίσθη.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐν τινι Ἱεροδουλείῳ τοῦ Πειραιῶς ἡ ἐντιμος διευθύντρια καὶ τις καφεπώλης κατόπιν ἐριδος ἐπετέθησαν διὰ καρεγλῶν καὶ ξυλῶν καὶ γεμπουτιῶν κατὰ τοῦ ἐκ Καλαμῶν Σταύρου Σταμπουλδζῆ, ὅστις καὶ σήμερον ὁ ἄνθρωπος ἀπέθανεν.

Εἰς δὲ τὸν ἅγιον Φίλιππον ἐφιππος χωροφύλαξ ἐπυροβόλησεν ὅχι 'στὸ ψαχνὸ εὐτυχῶς τὸν ἀρτοπώλην Εὐστ. Διαμαντόπουλον.

— Προτεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας ὁ Κωνστ. Βάγιος μηνῶν

δεκαεπτά, άνεμβολιάστος, κατοικῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θέσπιδος.
— Ἐν δὲ Πειραιεὶ οὐδεὶς προσεβλήθη· ἐνεβολιάσθησαν
45 άτομα.

ΣΚΥΛΙΤΣΗΣ

Δήμαρχος Πειραιῶς

Ὁ ἐμπορικὸς ὁ στερεότυπος Πειραιεὺς διέρχεται ὄχι ἐμπορικὴν, ἀλλὰ κρίσιν πολιτικὴν κατ' αὐτάς. Ἡ ψυχρὰ γούσα γηραιά ἐξουσία τοῦ Μουτζόπουλου, παραδίδει ἐντὸς ὀλίγου τὸ πνεῦμα—σφραγίδα εἰς τὸν ἀρχάγγελον Σκυλίτην κύπτουσα ὑπὸ τὴν προσταγὴν τῆς ρομφαίας τοῦ ἥτις εἶνε ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ. Παραλείποντες πρὸς τὴν παρὸν τὸν ἐπικηδεῖον τῆς παρωχημένης ἀρχῆς, ἐπιφυλασσόμεθα εἰς μνημότυπον διὰ τὸν πανηγυρικὸν ἢ καὶ τοὺς φιλιππικούς—ὅπως ἡ λυδία ἐξέλεγχῃ τὴν παρουσιάσθη. «Ἦδη ἐπειγόμεθα νὰ γράψωμεν ὀλίγα τινα, ἐπειδὴ κατ' εὐτυχίαν—ὡς θετικῶς πληροφορούμεθα—αἱ ὑπὲρ τοῦ τόπου διαθέσεις τοῦ νέου δημάρχου εἰσὶ λίαν εὐχάριστοι. Καὶ ἐπειδὴ ὅπου ἀρκούσα καὶ καλὴ θέλησις, ἐκεῖ καὶ τὸ ἀνεξάρτητον «Μὴ Χάνεσαι» ἄνευ διακρίσεως προσώπων, δὲν θὰ ἀμελήσωμεν ἀκολουθοῦντες ὡς χρονογράφοι κατὰ βῆμα τὴν πολιτικὴν πορείαν τοῦ νέου δημάρχου τὸν ὁποῖον ἀμέσως διεκρίνομεν ἐκ τῆς γνωστῆς ἐκλογικῆς διεξαγωγῆς ἄνθρωπον εὐφυῆ, μὲ ἀρκετὴν αὐτοβουλίαν καὶ μὲ περισσοτέραν πρῶτοτυπίαν, μὴ νευρόσπαστον καὶ ἐρεϊδόμενον εἰς «τοὺς λαγούς με πετραχεῖλια» τῶν ἀναποφύκτων κολάκων, ὅσον εἰς τὴν ἀτομικὴν του ἱκανότητα. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι τοιοῦτος ἀνὴρ τὸ πρῶτον ἦδη ἀνερχόμενος τὴν βαθμίδα τῆς δημαρχικῆς ἐξουσίας Πειραιῶς, ἄνευ προγραμμάτων, ἄνευ οἰκισμῶν, ἄνευ λάμψεως πλοῦτου καὶ ψευδομεγαλείων καὶ χωρὶς ὑπουργικὰς ὑποστηρίξεις, ἐκσφενδονίζει τὴν τολμηροτέραν—διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιχειρήσεως—καὶ ἐγκολποῦται τὴν εὐεργετικωτέραν ὑπὲρ τοῦ τόπου ἰδέαν τοῦ νεοῦ. Οὐδενὸς ἔννοεσι νὰ φεισθῇ οὐδὲν θέλει ν' ἀμελήσῃ πρὸς προαγωγὴν ἐν γένει τῆς πόλεως, ποῦ μὲν συμπληρῶν ἔργα τῆς πρακτοῦ ἀρχῆς, ποῦ δὲ δημιουργῶν αὐτὸς ἴδια, ἀλλὰ τὸ ὄνειρόν του ἡ μανία του, εἶνε τὸ νερό. Ὡνειροπόλησε τὸν Πειραιᾶ μίαν ὥραιαν πεδιάδα ἀρδευομένην ἀφθόνως ἀπὸ ρυάκας καὶ ποταμούς καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἠθέλησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀππροπρόσωπον ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ὁποίας ἡ διαύγεια ν' ἀντανάκλῃται εἰς τὸ χρυστάλλινον νερὸ τῆς πόλεως καὶ θὰ τὸ πραγματοποιήσῃ.

Εἰς σὲ ἀπομένει, κ. Σκυλίτση, ἡ ἀποσκοράκις τῆς μωροσόφου ἰδέας ὅτι τὸ καλὸν διὰ τὴν ἐκτελεσθῇ δὲν ὑπάρχει χρεια ἀπαραίτητος νὰ προσέλθῃ ἐκ χειρῶν πλουσίων καὶ τραπεζιτικῶν, ἐξ ὁμογενοειδῶν καὶ χρυσοκαθαροειδῶν, ἀλλ' ἀξιολογώτερον δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ ἀπὸ τὰς τυλῶδεις χεῖρας τοῦ ἐργάτου, καὶ παρ' ἀνθρώπου ὅχι τόσο πλουσίου εἰς χρῆμα ὅσον εἰς ὑγιεῖς ἰδέας καὶ καλὰς διαθέσεις ὑπὲρ σκοπῶν κοινωφελῶν. Ὅστις ἔμεινεν εἰς Πειραιᾶ ἕνα καλοκαίρι, ὅστις παρέμεινε μίαν ἡμέραν, μίαν ὥραν, αὐτὸς δύναται νὰ αἰσθανθῇ τὴν λέξιν νερὸ ἐν Πειραιεὶ, ὡς πᾶς ρωμῆς εἶνε εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ τί θὰ πῇ «δικαιοσύνη ἐν Ἑλλάδι». Νερὸ εἰς Πειραιᾶ θὰ πῇ πελτές, καὶ πελτές σημαίνει νερό. Διὰ τὴν; Ὅχι διότι ὁμολογουμένως ἡμέλησεν ὁ κ. Μουτζόπουλος, ἀλλὰ διότι τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπῆτει ἰδέαν καὶ ἐνέργειαν εὐρυτέραν τῶν παρῶν. Περιωρίσθησαν εἰς ὕδραυλικά ἔργα δέκα μέτρα μακρῶν τοῦ Πειραιῶς, ἐξακολουθοῦν-

τες ἀκόμη μετὰ λυσσώδους ἐπιμονῆς τὸ τρίπημα τῆς γῆς εἰς θέσιν «Παράγκαις» καὶ ἂν ἡ ἀρχὴ τοῦ Μουτζόπουλου παρετίνετο ἐπὶ μίαν ἀκόμη τετραετίαν, φόβος ὑπῆρχε μὴ ἡ γῆ ἐτρυπᾶτο διαμπᾶξ, χωρὶς νὰ ρεῦσῃ ἐκ τῆς τόσο ἀνηλεοῦς πληγῆς σταγὼν ὕδατος. Ἐνῶ τὴν διοχετεύουσιν ὕδατος δὲν ἐμποδίζουσιν ὄρη καὶ φάραγγες ὅσον ἡ ἑλλειψὶς νοῦ καὶ χρήματος. Τὸ ἐν τούτων εἶχε ὁ χρυσὸς Πειραιεὺς. Τώρα ἀποκτᾷ καὶ τὸ ἄλλο. Ὁ νέος δήμαρχος διορῶν εἰς ποῖαν στενόχωρον θέσιν θὰ εὐρεθῶσιν οἱ δημόται τοῦ ἐντὸς ὀλίγου ἐκ τῆς ὁλονὲν ἀναπτυσσομένης συσσωρεύσεως εἰς τὴν γιγαντιαίῳς αὐξάνουσιν πόλιν τοῦ καὶ φοβούμενος τὴν ἐκ τῆς λειψυδρίας λύσσαν τῶν, εὐρίσκεται εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ δημάρχου Ἀθηνῶν περὶ διοχετεύσεως τῶν ὕδατων τῆς Στυμφαλίας ἐὰν ἡ προϋπολογιζομένη δαπάνη δὲν ἦελεν ὑπερβῇ τὰ 12 ἑκατομμύρια δραχμῶν, καθόστον ὁ δῆμος Πειραιῶς ἕως 250 χιλιάδας δραχμῶν κατ' ἔτος δύναται νὰ πληρῶνῃ χρεωλύσιον ἐνὸς ἀναλόγου δανείου. Ἐὰν ἡ ἰδέα τοῦ αὐτοῦ λάβῃ ὅσῃ καὶ σέρεα πραγματοποιουμένη ἔστω βέβαιος ὁ κ. Σκυλίτσης ὅτι εἰς τὸν κατακλυσιμὸν αὐτὸν τοῦ Πειραιῶς, τὸν Μουτζόπουλον οὔτε νεώτερος Νῶε δύναται νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ ἂν ἐπέμβῃ κιθωτοῦ, τὸ Ἀραράτ εἰς αὐτὸν θὰ μεταβληθῇ εἰς πάσσαλον ἀνασκολοπισμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ λυσσασμένου διὰ σταγὼνα ὕδατος Πειραιεὺς. Περιμένετε· καὶ βαθμὴδὸν θὰ σᾶς ἀναλύσωμεν τὴν πορείαν τῆς ὅσον οὐπω ἐγκαθιδρυμένης νέας δημοτικῆς ἀρχῆς τοῦ Πειραιῶς.

Ρεπορτέρ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΑΡΤΗΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἄρτα, 18 Σεπτεμβρίου.

Ἀφοῦ τὸ «Μὴ Χάνεται παντοῦ», ἃς ἦνε καὶ ἐνταῦθα, ἐν τῇ ἀπώτατῃ δηλ. ταύτῃ ἐπαρχίᾳ τοῦ Κράτους, ἥτις ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ τὸ ὄριον τῆς στενωχωρημένης Ἑλλάδος. Ἐπέπρωτο, φαίνεται, ὁ ἱστορικώτατος Ἀραχθὸς νὰ μεταβληθῇ εἰς βράν τινα συσφιγκτῆρα καταπνίγοντα ὁλόκληρον μὲν τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως δὲ τὴν δυστυχῆ Ἄρταν, ἥς ἡ ἐλευθερία εἶνε κατ' ὄνομα, πράγματι δὲ εἶνε ἐπαρχία δούλη, ἡ ὅσον ἦτο ἐπὶ τουρκοκρατίας. Ἠλευθερώθησαν μόνον αἱ οἰκίαι καὶ ἡ ἀγορά, δηλ. οἱ λίθοι καὶ τὰ ξύλα τῆς Ἀρτῆς· τὰ κτήματα ὅμως, τὸ εὐφορώτατον πεδῖον, ὁ χρυσόφορος κάμπος, τὰ χλοάζοντα περιβόλια, οἱ πλούσιοι ἐλαῖνες, οἱ πίνοντες ἄγροι, αἱ ἀμπελοὶ, δηλ. ἡ ζωὴ, ἡ εὐμερία, ἡ ὑγεία, ἡ ἀκμὴ τῆς Ἀρτῆς ἔμειναν δούλα· καὶ τί δούλα; Φαντασθῆτε, φίλε μου! Ἄν ὁ Ἀρτινὸς θελήσῃ νὰ ἐκφράσῃ ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὴν πατρίδα του αἰσθήματα, ἂν θελήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ φωνάξῃ τέλος πάντων ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς του Ἑλλάδος, καὶ εἶνε παρὼν θῶμανός, καὶ ἀκούσῃ καὶ ἴδῃ πάντα ταῦτα, τετέλεσται. Πρῶτον ὁ φιλόπατρις οὗτος Ἀρτινὸς δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ ποτὲ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν κτημάτων του, διότι δὲν εἶνε δύσκολον νὰ φονευθῇ, καὶ, ἂν ἤμπορῃς, πιάσε τὸν φονέα τοῦρκον, ἢ ζήτησῃ, ἂν θέλῃς, ἐπισήμως διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ ἱκανοποιήσιν. Δεύτερον θὰ ἴδῃς τὴν ἐπαύριον τὰ κτήματα τοῦ Ἀρτινοῦ καταστρεφόμενα, τὰ κτήματα ἐκριζύμενα τῆς ἀμπέλου του, τὰς ἐλαίας του κεκομμένας ἢ κεκαυμένας... καὶ... καὶ.

Ἰδοὺ φίλε μου ἡ κατάστασίς μας! Ἄν μπορῇς λοιπὸν ὀνόμασέ τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν τὴν δουλείαν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἑλλῆνες· γινώσκουσιν ἐν τελωνεῖον ἡμεῖς ἀμελγόμεθα ἀπὸ